Dosarul nr. 3-2922/2025
2-26034610-12-3-18032026

H O T Ă R Î R E
În numele Legii

18 iunie 2026 mun. Chișinău

Judecătoria Chişinău (sediul Rîşcani)
în componenţă:
Preşedintele şedinţei, judecătorul Veaceslav Martînenco
grefier Nicoleta Mamaliga

examinând în ședință de judecată publică, cauza de contencios administrativ intentată la acțiunea depusă de avocatul Fetescu Andrian, în interesele reclamantului Zavultan Sergiu, împotriva Inspectoratului de Poliție Centru, mun. Chișinău, terț Zavulan Doina, cu privire la constatarea nulității Ordinului de restricție de urgență nr. 118ORU din 02.12.2025 și obligarea Inspectoratului de Poliție Centru, mun. Chișinău să radieze informația din Registrul de evidență unică a ordinelor de restricție de urgență

a c o n s t a t a t:

Argumentele participanților la proces:

La 05.12.2025, avocatul Fetescu Andrian, în interesele reclamantului Zavultan Sergiu a depus cerere de chemare în judecată împotriva Inspectoratului de Poliție Centru, mun. Chișinău, terț Zavulan Doina, cu privire la anularea ordinului de restricție de urgență nr. 18973 din 02.12.2025 a Inspectoratului de Poliție Centru și obligarea Inspectoratului de Poliție Centru de a radia informația din registrul ordinilor de resticție de ugență.

În motivarea cererii de chemare în judecată a indicat că, Zavulan Doina la 02 decembrie 2025 a depus o plângere abuzivă la Inspectoratul de Poliție Centru mun. Chișinău, (victima) Zavulan Doina a depus o plângere împotriva acțiunilor violente ale (agresorului) reclamatul Zavulan Sergiu.

Astfel plângerea depusă de Zavulan Doina s-a înregistrat în Registrul de evidență altor informații cu privire la infracțiuni și incidente (Registrul nr. 2) al 1 Inspectoratului de Poliție Centru cu nr. 18973. Prin urmare după evaluarea riscurilor și determinării situației de criză, agentul principal *****, al IP Centru al DP mun. Chișinău, la data de 02 decembrie 2025 ora 10.30 a emis ordin de restricție de urgență nr. 118014, pe un termen de 10 zile pînă pe data de 11 decembrie 2025 ora 10.30 în privința (agresorului familial) Zavulan Sergiu.

Menționează reclamantul că, ulterior la data de 03 decembrie 2025 ora 13.30 lui Zavulan Sergiu i-a fost adus la cunoștință ordinul de restricție urgență nr. 118014 din 02 decembrie 2025.

Emiterea ordinului de restricție de urgență nr.118014 din 02 decembrie 2025 de către Inspectoratul de Poliție Centru o consideră ilegală și neîntemeiată, întrucât actul contestat nu se sprijină pe un temei factologic real și obiectiv, iar probele administrate la fața locului sunt insuficiente pentru a justifica o măsură atât de intruzivă. Faptele descrise de pretinsa victimă nu

sunt confirmate prin mijloace probatorii independente, neexistând martori, urme fizice, ori alte elemente care să indice producerea unei agresiuni ori a unui pericol imediat.

Consideră reclamantul că, Inspectoratul de poliție Centru a preluat unilateral relatarea pretinsei victime fără o minimă verificare a veridicității acesteia, fapt ce contravine obligației legale de a fundamenta măsura pe constatări obiective și nu pe percepții subiective. Ordinul de restricție a fost emis în lipsa unei evaluări reale a urgenței, deși legislația prevede expres că această măsură poate fi aplicată doar în circumstanțe excepționale. Mai mult, procedura de evaluare a riscului a fost viciată, formularul fiind completat superficial, prin bifări mecanice, fără expunerea motivelor concrete și fără individualizarea unor factori specifici care ar fi putut demonstra existența riscului major. Măsura afectează grav viața socială, profesională și familială a persoanei împotriva căreia a fost emis ordinul, însă poliția nu a demonstrat necesitatea unei ingerințe atât de intruzive.

Menționează reclamantul că, dreptul la apărare a fost încălcat, întrucât acesta nu a beneficiat de posibilitatea reală de a-și prezenta poziția. Absența unei audieri efective echivalează cu un viciu procedural esențial, care atrage nulitatea ordinului de restricție de urgență nr.118014 din 02 decembrie 2025.

Consideră că, toate aceste acțiuni nefondate și ne probate de soția Zavulan Doina este de răzbunare și rea-credință fiind folosit ca instrument psihologic asupra copilul minor. Un aspect deosebit de important, care subminează în mod esențial temeiul emiterii ordinului de restricție de urgență, constă în faptul că persoana împotriva căreia acest ordin a fost emis este aceeași persoană care anterior s-a adresat poliției cu o plângere împotriva soției, solicitând tragerea acesteia la răspundere contravențională conform art. 78/1 Cod Contravențional, iar în temeiul acestei plângeri, soția a fost introdusă în evidențele poliției ca potențial agresor familial.

Indică titularul acțiunii că, această împrejurare relevă un fapt de o importanță majoră și anume că persoana împotriva căreia a fost ulterior emis ordinul era, în mod obiectiv, partea care a solicitat protecție legală și intervenția autorităților, ceea ce este incompatibil cu calificarea sa ulterioară ca „agresor” sau ca sursă de pericol iminent. Este ilogic și contrar realității să se considere că o persoană care a cerut anterior protecția poliției împotriva comportamentului agresiv al soției sale reprezenta, în mod simultan, o amenințare imediată pentru aceasta, în lipsa oricăror probe obiective noi. Prin urmare, utilizarea situației de fapt în mod inversat și emiterea ordinului împotriva persoanei care a fost inițial reclamantul real reprezintă o aplicare abuzivă a procedurii de emitere a ordinului de restricție de urgență, ceea ce atrage cu necesitate anularea ordinului ca ilegal, lipsit de temei și emis în contradicție cu datele existente la dosarul poliției.

Menționează reclamantul că, prin ordinul de restricție de urgență nr. 118014 din 02.12.2025 a Inspectoratului de Poliție Centru, în privința acestuia au fost aplicate următoarele restricții: a. Părăsirea imediată a locuinței comune și nerevenirea, pe perioada de acțiune a ordinului; b. Interzicerea contactului vizual și orice alt contact cu Zavulan Doina; c. Interzicerea apropierii de locul de muncă, de studii, alte locuri pe care victima le frecventează; d. Interzicerea păstrării și purtării armei, astfel, consideră că nu urma a fi atestată nici măcăr o bănuială de comitere a unor acte de violență în familie, în lipsa oricăror probe ce ar demonstra contrariul. Or, art. 121 alin. (1) din Legea nr. 45/2007 operează cu sintagma „bănuială rezonabilă”, respectiv se impunea necesitatea unor constatări exprese de violență (ceea ce nu a fost admis de către Zavulan Sergiu în raport cu soție sa Zavulan Doina).

Relatează titularul acțiunii că, art. 121 alin. (1) din Legea nr. 45/2007 impune organul de poliție, ulterior eliberării ordinului de restricție de urgență, să întreprindă acțiunile necesare de

constatare a comiterii infracțiunii de violență în familie, respectiv, observă că scopul reglementat de legiuitor, reprezintă acordarea unui element de protecție ulterior comiterii unui act de violență în familie sau în vederea prevenirii unui pericol iminent, cu obligativitatea întreprinderii acțiunilor necesare de constatare a comiterii infracțiunii de violență în familie.

Consideră că contrat prevederilor legale menționate supra, organul de poliție nu a constatat prin ce s-a manifestat pericolul iminent și nu a constatat comiterea infracțiunii de violență în familie.

Ulterior prin cererea din data de 04.06.2026 avocatul în interesele reclamantului a depus o cerere de concretizare prin care a solicitat constatarea nulității ordinului de restricție de urgență nr. 18973 din 02.12.2025 a Inspectoratului de Poliție Centru.

Obiecțiile pârâtului:

La 15.05.2026, reprezentantul autorității pârâte, a depus referință la cererea de chemare în judecată, prin care a solicitat respingerea acțiunii ca fiind neîntemeiată. (f.d.89-92)

În ședința de judecată:

Reclamantul Zavulan Sergiu, precum și avocatul acestuia Fetescu Andrian, în ședința de judecată nu s-au prezentat solicitând prin cerere examinarea cauzei în lipsa sa.

Reprezentantul autorității pârâte, în ședința de judecată nu s-au prezentat.

Persoana terță Zavulan Doina în ședința de judecată a solicitat respingerea acțiunii.

Aprecierea instanței de judecată:

Examinând cererea de chemare în judecată, audiind explicațiile participanților la proces, cercetând probele anexate la dosar în ansamblu şi interconexiunea lor, studiind normele legii aplicabile, instanța de judecată ajunge la concluzia că, cererea de chemare în judecată depusă de avocatul Fetescu Andrian, în interesele reclamantului Zavultan Sergiu, împotriva Inspectoratului de Poliție Centru, mun. Chișinău, terț Zavulan Doina, cu privire la constatarea nulității Ordinului de restricție de urgență nr. 118ORU din 02.12.2025 și obligarea Inspectoratului de Poliție Centru, mun. Chișinău să radieze informația din Registrul de evidență unică a ordinelor de restricție de urgență, este **admisibilă** și pasibilă de a fi **respinsă,** din următoarele considerente.

Conform art. 2 alin. (1) Codul administrativ, prevederile prezentului Codul determină statutul juridic al participanților la raporturile administrative, atribuțiile autorităților publice administrative și ale instanțelor de judecată competente pentru examinarea litigiilor de contencios administrativ, drepturile și obligațiile participanților în procedura administrativă și cea de contencios administrativ.

Conform art. 22 alin. (1) Codul administrativ, autoritățile publice și instanțele de judecată competente cercetează starea de fapt din oficiu. Acestea stabilesc felul și volumul cercetărilor și nu sunt legate nici de expunerile participanților, nici de cererile lor de reclamare a probelor.

Potrivit art. 93 alin. (1)-(3) din Codul administrativ, fiecare participant probează faptele pe care îşi întemeiază pretenția. Prin derogare de la prevederile alin. (1), fiecare participant probează faptele atribuite exclusiv sferei sale. Reglementări suplimentare sau derogatorii sunt admisibile doar în baza prevederilor legale.

Conform art. 189 alin. (1) și (2) Codul administrativ, orice persoană care revendică încălcarea unui drept al său prin activitatea administrativă a unei autorităţi publice poate înainta o acţiune în contencios administrativ. O acţiune în contencios administrativ poate fi înaintată şi

atunci când autoritatea publică nu a soluţionat în termen legal o cerere.

În acord cu art. 195 din Codul administrativ, procedura acțiunii în contenciosul administrativ se desfășoară conform prevederilor prezentului Codul. Suplimentar se aplică corespunzător prevederile Codului de procedura civilă, cu excepția art. 169–171.

Admisibilitatea acțiunii de contencios administrativ.

În debut instanța de judecată v-a analiza admisibilitatea acțiunii la etapa adresării reclamantului în instanța de judecată.

Conform art. 53 alin.(1) din Constituție, persoana vătămată într-un drept al său de o autoritate publică, printr- un act administrativ sau prin nesoluționarea în termenul legal a unei cereri, este îndreptățită să obțină recunoașterea dreptului pretins, anularea actului și repararea pagubei.

Conform art. 3 Cod administrativ, legislația administrativă are drept scop reglementarea procedurii de înfăptuire a activității administrative și a controlului judecătoresc asupra acesteia, în vederea asigurării respectării drepturilor și a libertăților prevăzute de lege ale persoanelor fizice și juridice, ținîndu-se cont de interesul public și de regulile statului de drept.

Conform art. 10 alin. (1) Cod administrativ, actul administrativ individual este orice dispoziție, decizie sau altă măsură oficială întreprinsă de autoritatea publică pentru reglementarea unui caz individual în domeniul dreptului public, cu scopul de a produce nemijlocit efecte juridice, prin naşterea, modificarea sau stingerea raporturilor juridice de drept public.

Conform art. 11 Cod administrativ, (1) Actele administrative individuale pot fi:

a) acte defavorabile – actele care impun destinatarilor lor obligații, sancțiuni, sarcini sau afectează drepturile/interesele legitime ale persoanelor ori care resping, în tot sau în parte, acordarea avantajului solicitat; b) acte favorabile – actele care creează destinatarilor săi un beneficiu sau un avantaj de orice fel.

Conform art. 17 Cod administrativ, drept vătămat este orice drept sau libertate stabilit/stabilită de lege căruia/căreia i se aduce atingere prin activitate administrativă.

Conform art. 189 alin. (3) Cod administrativ, în cazurile prevăzute de lege, precum și în scopul revendicării drepturilor ce reies dintr-un contract administrativ, acțiunea în contencios administrativ poate fi înaintată și de autoritatea publică.

Conform art. 206 Cod administrativ, (1) O acțiune în contencios administrativ poate fi depusă pentru : a) anularea în tot sau în parte a unui act administrativ individual (acțiune în contestare); b) obligarea autorității publice să emită un act administrativ individual (acțiune în obligare).

În acest caz, identificând obiectul acțiunii – Ordinul de restricţie de urgenţă nr. 118ORU din 02.12.2025, instanța reține că la caz obiectul examinării îl reprezintă o acțiune în contestare – conform reglementărilor art. 206 alin. (1) lit. a) Cod administrativ.

Conform art. 208 Cod administrativ, (1) Până la înaintarea acţiunii în contencios administrativ se va respecta procedura prealabilă, cu excepţiile prevăzute de lege.

Astfel, procedura prealabilă la caz nefiind necesara reieșind din constatările Deciziei Curții de Apel Centru nr. 3r-7/26 din 26 februarie 2026

Instanța constată că, acțiunea în contencios administrativ este înaintată de reclamant la instanța competentă jurisdicțional și teritorial, este înaintată în termenul legal, a utilizat corect tipul acțiunii în contestare conform art. 206 din Codul administrativ pentru revendicarea drepturilor sale, prin urmare, motive de inadmisibilitate în conformitate cu prevederile art. 207

alin. (2) din Codul administrativ, nu se regăsesc.

Cu privire la fondul cauzei.

În conformitate cu art. 20 din Codul administrativ, dacă printr-o activitate administrativă se încalcă un drept legitim sau o libertate stabilită prin lege, acest drept poate fi revendicat printr-o acțiune în contencios administrativ.

Potrivit art. 21 alin. (1)–(3) din Codul administrativ, autoritățile publice și instanțele de judecată competente trebuie să acționeze în conformitate cu legea și alte acte normative. Exercitarea atribuțiilor legale nu poate fi contrară scopului pentru care acestea au fost reglementate. Autoritățile publice și instanțele de judecată competente nu pot dispune limitarea exercitării drepturilor și a libertăților persoanelor decât în cazurile și în condițiile expres stabilite de lege.

Conform art. 29 din Codul administrativ, orice măsură întreprinsă de autoritățile publice prin care se afectează drepturile sau libertățile prevăzute de lege trebuie să fie proporțională. Măsura trebuie să fie aptă să atingă scopul urmărit, necesară pentru realizarea acestuia și rezonabilă în raport cu ingerința produsă în drepturile persoanei.

Conform art. 141 din Codul administrativ, Un act administrativ individual este nul dacă conține un viciu deosebit de grav și acest lucru este evident în cadrul aprecierii concludente a tuturor circumstanțelor care se iau în considerare. (2) Un act administrativ individual este, de asemenea, nul: a) dacă executarea lui cere săvârșirea unei fapte ilegale, care constituie o componență de contravenție sau de faptă penală; b) dacă din motive reale nimeni nu-l poate executa; c) dacă contravine bunelor moravuri; d) dacă la emiterea lui a contribuit o persoană care nu are dreptul să participe în procedură administrativă conform art. 49 alin. (1); e) dacă a fost emis în scris, dar nu poate fi identificată autoritatea publică emitentă; f) în alte cazuri prevăzute de lege. (3) În cazul nulității parțiale a unui act administrativ individual, acesta este nul în totalitate dacă autoritatea publică nu ar fi emis actul administrativ respectiv fără partea lovită de nulitate. (4) Autoritatea publică poate constata nulitatea oricând din oficiu. La cerere nulitatea se constată în măsura în care solicitantul are un interes îndreptățit pentru a o solicita.

Lucrările dosarului administrativ atestă următoarea situație de fapt.

La data de 02.12.2025 cet. Zavulan Doina s-a adresat la Inspectoratului de Poliție Centru al DP mun.Chișinău cu plângere invocând următoarele: ,,Rog organele de poliție să atragă la răspundere pe soțul Zavulan Sergiu *****, care la data de 2 decembrie 2025 m-a amenințat în timp ce mă aflam la domiciliu. Acesta a devenit violent și agresiv în timp ce doream să părăsesc domiciliu împreună cu copilul ca să o vizitez pe mama mea. Acesta este violent și agresiv în mod constant, mă amenință cu moartea și bătaia fizică.”

În legătură cu sesizarea depusă, reprezentanții Inspectoratului de Poliție Centru au întocmit Chestionarul de constatare și evaluare a riscurilor în cazurile de violență în familie, în vederea evaluării nivelului de risc aferent cazului sesizat.

Din Chestionarul de constatare și evaluare a riscurilor în cazurile de violență în familie rezultă că situația a fost evaluată ca prezentând un nivel de risc „ridicat”.

La data de 02.12.2025 în baza a fost emis Ordinul de restricție de urgență nr. 118ORU prin care s-a dispus obligarea cet. Zavulan Sergiu să părăsească imediat locuința comună unde domiciliază împreună cu victima/victimele și să nu revină în această locuință pe perioada de acțiune a ordinului de restricție de urgență. S-a interzis cet. Zavulan Sergiu în perioada de acțiune a ordinului de restricție de urgență : - contactul vizual și orice alt contact inclusiv telefonic, prin

corespondență sau în orice alt mod cu cet. Zavulan Doina; să se apropie de anumite locuri : locul de muncă, de studii, alte locuri determinate pe care victima/victimele le frecventează; interzicerea oricărui contact, inclusiv telefonic sau prin orice mijloace de comunicare cu victima și sau copii; să păstreze sau să poarte armă. Măsurile restrictive fiind aplicate pe un termen de 10 zile.

Exprimându-și dezacordul față de actul administrativ menționat, reclamantul a sesizat instanța de contencios administrativ cu prezenta acțiune, solicitând, în final, constatarea nulității Ordinului de restricție de urgență.

În contextul pretențiilor deduse judecății, instanța reține că în conformitate cu prevederile art. 2 al Legii nr. 45-XVI din 01.03.2007 cu privire la prevenirea și combaterea violenței în familie, în sensul prezentei legi, următoarele noțiuni semnifică :

violenţă în familie – acte de violenţă fizică, sexuală, psihologică, spirituală sau economică, cu excepţia acţiunilor de autoapărare sau de apărare ale altei persoane, inclusiv ameninţarea cu asemenea acte, comise de către un membru de familie în privinţa altui membru al aceleiaşi familii, prin care s-a cauzat victimei prejudiciu material sau moral;

ordin de restricţie de urgenţă – act administrativ emis de poliţie, prin care sunt aplicate măsuri de protecţie menite să asigure înlăturarea imediată a agresorului din locuinţa familiei supuse violenţei şi stabilirea unor interdicţii prevăzute de lege, în vederea prevenirii repetării/comiterii actelor de violenţă, garantând astfel siguranţă victimei şi altor membri ai familiei în locuinţa lor şi în afara acesteia.

Conform art. 3 al Legii nr. 45/2007, (1) Subiecţi ai violenţei în familie sînt agresorul şi victima membri ai aceleiaşi familii. (11) Subiecţii violenţei împotriva femeilor sunt agresorul şi victima. (2) Membri de familie, în sensul prezentei legi, sînt: a) în condiţia de conlocuire: persoanele aflate în căsătorie, în divorţ, sub tutelă şi curatelă, în privinţa cărora a fost instituită o măsură de ocrotire judiciară, rudele, afinii lor, soţii rudelor, persoanele aflate în relaţii asemănătoare celora dintre soţi (concubinaj) sau dintre părinţi şi copii.

În conformitate cu prevederile art. 11 din Legea nr. 45/2007, (1) Victimei i se garantează apărarea drepturilor şi intereselor legitime. (3) Autorităţile abilitate cu funcţii de prevenire şi combatere a violenţei împotriva femeilor şi violenţei în familie sunt obligate să reacţioneze prompt la orice sesizare şi să informeze victimele : despre drepturile lor; despre autorităţile şi instituţiile cu funcţii de prevenire şi combatere a violenţei împotriva femeilor şi violenţei în familie; despre tipul serviciilor şi organizaţiile la care se pot adresa după asistenţă; despre asistenţa disponibilă pentru ele; despre locul şi modalităţile în care pot depune o sesizare; despre procedura ce urmează după depunerea sesizării şi rolul lor după procedurile respective; despre modalitatea obţinerii protecţiei; despre măsura şi condiţiile în care au acces la consultanţă sau asistenţă juridică; despre faptul dacă există ori nu vreun pericol pentru viaţa sau sănătatea lor în cazul eliberării unei persoane reţinute sau condamnate; despre faptul anulării ordonanţei de protecţie.

Conform art. 12 din Legea nr. 45/2007, (1) Victima are dreptul să sesizeze orice caz de violenţă împotriva femeilor şi de violenţă în familie şi să solicite protecţie. (2) Reprezentanţilor autorităţilor abilitate cu funcţii de prevenire şi combatere a violenţei împotriva femeilor şi violenţei în familie li se interzice să întreprindă acţiuni menite să descurajeze victima în denunţarea actelor de violenţă la care este supusă. (5) Poliţia este obligată să răspundă imediat la comunicările despre cazurile de violenţă împotriva femeilor şi de violenţă în familie şi să nu subestimeze importanţa acţiunilor de contracarare a oricăror forme de violenţă în familie

Art. 12/1 din Legea nr. 45/2007 reglementează procedura eliberării ordinului de restricție

de urgenţă, stipulând că : (1) În caz de stabilire la locul faptei, ca urmare a evaluării riscurilor, a circumstanţelor din care rezultă o bănuială rezonabilă că au fost comise acte de violenţă în familie şi/sau persistă un pericol iminent de repetare sau comitere a acţiunilor violente, organul de poliţie este obligat să dispună imediat eliberarea ordinului de restricţie de urgenţă în privinţa agresorului pentru înlăturarea situaţiei de criză şi, concomitent, întreprinde acţiunile necesare de constatare a comiterii infracţiunii de violenţă în familie.

(1/1) Organul de poliţie are dreptul să aplice în privinţa agresorului una sau mai multe dintre următoarele măsuri: a) obligarea de a părăsi temporar locuinţa comună ori de a sta departe de locuinţa victimei; b) interzicerea de a se apropia de victimă, respectând distanţa ce ar asigura securitatea acesteia şi excluzând orice contact vizual cu victima şi/sau copiii; c) interzicerea oricărui contact, inclusiv telefonic sau prin orice alte mijloace de comunicare, cu victima şi/sau copiii; d) interzicerea de a păstra şi purta arma.

(2) Ordinul de restricţie de urgenţă se eliberează pentru o perioadă de pînă la 10 zile şi se pune îndată în aplicare, agresorul şi victima (în cazul copiilor – reprezentantul legal al victimei) fiind informaţi despre restricţiile aplicate, drepturile şi obligaţiile care le revin şi despre răspunderea pentru neexecutarea cerinţelor ordinului de restricţie.

(3) Supravegherea îndeplinirii măsurilor stabilite în ordinul de restricţie de urgenţă se exercită de către angajaţii postului sau ai sectorului de poliţie din localitate în modul prevăzut de lege.

(4) Agresorul are dreptul să conteste ordinul de restricţie de urgenţă în instanţa de judecată în condiţiile contenciosului administrativ. Depunerea cererii nu suspendă acţiunea ordinului de restricţie.

(5) Victima are dreptul, în perioada de acţiune a ordinului de restricţie de urgenţă, să solicite, în condiţiile legii, eliberarea ordonanţei de protecţie. Acţiunea ordinului de restricţie de urgenţă, în acest caz, se prelungeşte de drept şi încetează odată cu punerea în aplicare a măsurilor de protecţie stabilite de judecată.

Conform art. 13 din Legea nr. 45/2007, (1) Cererea despre comiterea actelor de violenţă în familie se depune :

a) la organele de poliţie;

b) în instanţă de judecată;

c) la structura teritorială de asistență socială, structura responsabilă de asistența socială și protecția drepturilor copilului din municipiul Chișinău și din unitatea teritorială autonomă Găgăuzia;

d) la autoritatea administraţiei publice locale.

(2) Cererea se depune la locul:

a) de domiciliere al victimei;

b) temporar de reşedinţă al victimei dacă aceasta a părăsit domiciliul pentru a evita continuarea violenţei directe;

c) de reşedinţă al agresorului;

d) în care victima a căutat asistenţă;

e) în care a avut loc actul de violenţă.

În conformitate cu prevederile art. 15/1 al Legii nr. 45-XVI din 01.03.2007, (1) La cererea întemeiată a victimei, instanţa de judecată poate revoca înainte de termen măsurile de protecţie stabilite.

(2) Revocarea poate fi dispusă dacă sînt întrunite cumulativ următoarele condiţii: a) agresorul a respectat interdicţiile şi obligaţiile stabilite; b) agresorul a urmat/urmează consilierea ori tratamentul care i-au fost stabilite.

(3) Instanţa de judecată va examina dacă voinţa victimei este liber exprimată, asigurîndu-se că aceasta a avut acces real la asistenţă şi protecţie.

(4) Cererea de revocare se soluţionează cu citarea părţilor şi a reprezentantului poliţiei care a exercitat supravegherea executării ordonanţei de protecţie a cărei revocare se solicită.

Raportând dispozițiile legale incidente la circumstanțele de fapt stabilite în cauză, instanța reține că Ordinul de restricție de urgență nr. 118ORU din 02.12.2025 a fost emis de Inspectoratul de Poliție CEntru, autoritate competentă potrivit art. 8 alin. (6) lit. f) și art. 121 din Legea nr. 45/2007 cu privire la prevenirea și combaterea violenței împotriva femeilor și a violenței în familie. Emiterea acestuia a fost precedată de sesizarea formulată de victimă, evaluarea riscurilor, precum și de verificările efectuate în vederea stabilirii circumstanțelor relevante pentru aprecierea existenței unei situații de criză și a necesității aplicării măsurilor de protecție prevăzute de lege.

Instanța menționează că ordinul de restricție de urgență constituie un act administrativ individual cu caracter preventiv și provizoriu, prin care organul de poliție aplică măsuri de protecție destinate înlăturării imediate a unei situații de criză și prevenirii repetării ori comiterii actelor de violență în familie, garantând siguranța victimei și a altor membri ai familiei. Prin natura și finalitatea sa, această măsură nu urmărește stabilirea definitivă a existenței faptelor de violență și nici angajarea răspunderii contravenționale sau penale a persoanei vizate, ci intervenția promptă a autorității publice în vederea prevenirii producerii unor consecințe prejudiciabile.

În aceste condiții, legalitatea Ordinului de restricție de urgență urmează a fi apreciată prin raportare la împrejurările existente la momentul emiterii acestuia și la verificarea îndeplinirii condițiilor prevăzute de art. 8 alin. (6) lit. f) și art. 121 alin. (1) din Legea nr. 45/2007, respectiv dacă, în urma evaluării riscurilor și a circumstanțelor stabilite, existau suficiente elemente din care să rezulte o bănuială rezonabilă că au fost comise acte de violență în familie și/sau că persista un pericol iminent de repetare ori comitere a unor asemenea acte. Prin urmare, controlul exercitat de instanță nu vizează stabilirea definitivă a existenței faptelor de violență, ci verificarea dacă organul de poliție a dispus de temeiurile prevăzute de lege pentru emiterea actului administrativ contestat.

În acest sens, instanța reține că emiterea ordinului nu s-a întemeiat exclusiv pe afirmațiile persoanei terțe, ci pe un ansamblu de împrejurări constatate și verificate de organul de poliție. Declarațiile victimei constituie un element esențial în procedura privind emiterea ordinului de restricție de urgență, însă, în speță, nu au fost analizate în mod izolat. Acestea au fost coroborate cu alte materiale acumulate de organul constatator, inclusiv cu rezultatele evaluării riscurilor.

Astfel, la dosar se regăsesc cererea depusă de Zavulan Doina privind pretinsele acte de violență în familie, procesul-verbal privind actele de constatare întocmit de reprezentantul organului de constatare, chestionarele de constatare și evaluare a riscurilor în cazurile de violență în familie, toate aceste acte fiind întocmite în cadrul intervenției poliției și al verificărilor efectuate potrivit competențelor prevăzute de lege.

În aceste condiții, instanța apreciază că informațiile de care dispunea organul de poliție la momentul intervenției, coroborate cu evaluarea riscurilor efectuată în conformitate cu Legea nr. 45/2007, erau suficiente pentru a fundamenta existența unei bănuieli rezonabile privind

comiterea unor acte de violență în familie și pentru a justifica concluzia că exista necesitatea adoptării imediate a unor măsuri de protecție, în scopul prevenirii repetării ori escaladării actelor de violență.

Prin urmare, instanța concluzionează că Inspectoratul de Poliție Centru a acționat în limitele competențelor conferite de lege, nefiind identificate elemente care să conducă la concluzia că actul administrativ contestat a fost emis în mod arbitrar, în lipsa unei baze factuale minime sau cu încălcarea condițiilor legale care reglementează adoptarea unei asemenea măsuri.

Instanța nu poate reține argumentul reclamantului potrivit căruia Ordinul de restricție de urgență nr. 118ORU din 02.12.2025 ar fi fost emis cu încălcarea legii pentru motivul că nu ar fi fost demonstrată existența unor acte de violență în familie. Or, un asemenea argument pornește de la o interpretare eronată a naturii juridice și a finalității ordinului de restricție de urgență.

Astfel cum s-a reținut anterior, emiterea acestui act administrativ nu este condiționată de stabilirea definitivă a existenței faptelor de violență și nici de dovedirea vinovăției persoanei vizate, ci de existența, în urma evaluării riscurilor și a circumstanțelor constatate la locul faptei, a unei bănuieli rezonabile că au fost comise acte de violență în familie și/sau că persistă un pericol iminent de repetare ori comitere a unor asemenea acte. Acest standard de apreciere rezultă în mod expres din art. 8 alin. (6) lit. f) și art. 121 alin. (1) din Legea nr. 45/2007. Or, dacă emiterea ordinului de restricție de urgență ar fi condiționată de constatarea definitivă a faptelor de violență, măsura și-ar pierde caracterul preventiv și imediat, iar intervenția autorităților ar avea loc numai după parcurgerea unor proceduri incompatibile cu necesitatea înlăturării unei situații de criză și a prevenirii producerii unor noi acte de violență. O asemenea interpretare ar contraveni scopului urmărit de legiuitor prin instituirea ordinului de restricție de urgență, astfel cum acesta rezultă din dispozițiile Legii nr. 45/2007.

Potrivit art. 93 alin. (1) din Codul administrativ, fiecare participant are obligația de a proba faptele pe care își întemeiază pretențiile. În consecință, revenea reclamantului sarcina de a prezenta elemente probatorii suficiente care să confirme caracterul ilegal al ordinului contestat. Simpla expunere a unei versiuni alternative asupra incidentului, necoroborată cu alte mijloace de probă, nu este suficientă pentru a înlătura bănuiala rezonabilă rezultată din sesizarea victimei, declarațiile acesteia, evaluarea riscurilor și celelalte materiale acumulate în procedura administrativă.

Distinct de cele relatate instanța mai notează că, la materialele cauzei au fost anexată încheierea Judecătoriei Chișinău sediul Centru din 05 decembrie 2025 și ordonanța de protecție din 05 decembrie 2025, prin care s-au instituit măsuri de protecție în favoare lui Zavulan Doina reieșind inclusiv din situația petrecută la data de 02.12.2025.

Aceste înscrisuri urmează a fi examinate în ansamblul materialelor cauzei, întrucât sunt relevante pentru aprecierea circumstanțelor în care a fost emis ordinul de restricție de urgență, precum și pentru stabilirea succesiunii măsurilor legale dispuse în vederea protejării victimei violenței în familie.

În acest context, sunt incidente prevederile art. 15 alin. (2^1) din Legea nr. 45 din 1 martie 2007 cu privire la prevenirea și combaterea violenței în familie, potrivit cărora, în cazul în care ordonanța de protecție este eliberată în perioada de acțiune a ordinului de restricție de urgență, interdicțiile stabilite prin acesta din urmă încetează odată cu aplicarea măsurilor de protecție dispuse prin ordonanța de protecție.

Prin urmare, legiuitorul a reglementat în mod expres succesiunea celor două instrumente de protecție, astfel încât încetarea interdicțiilor instituite prin ordinul de restricție de urgență, în

circumstanțele prevăzute de lege, să nu fie interpretată ca o infirmare a necesității măsurilor inițiale, ci ca o consecință a instituirii unui mecanism ulterior de protecție, dispus prin ordonanță judecătorească. Cele două măsuri se înscriu într-un mecanism juridic succesiv, orientat spre asigurarea protecției victimei, fără a presupune aplicarea concomitentă a unor interdicții distincte pentru aceeași situație.

În consecință, încetarea efectelor ordinului de restricție de urgență la data de 05.12.2025, ca urmare a aplicării măsurilor de protecție dispuse prin ordonanța de protecție, atestă faptul că protecția acordată victimei nu a fost înlăturată, ci a continuat în temeiul unui act judecătoresc distinct, cu respectarea mecanismului prevăzut de lege.

Instanța reține că noțiunea de pericol iminent nu poate fi redusă la existența unei agresiuni aflate în desfășurare exact în momentul emiterii ordinului. În sensul Legii nr. 45/2007, intervenția este justificată și atunci când circumstanțele indică un risc apropiat și real de repetare ori escaladare a actelor de violență. Trecerea unui anumit interval de timp nu exclude automat persistența riscului, în special atunci când persoanele implicate locuiesc împreună, se află într-o relație conflictuală și există posibilitatea reluării contactului. Evaluarea caracterului iminent al pericolului trebuie realizată concret, în raport cu ansamblul circumstanțelor și nu exclusiv prin calcularea numărului de ore scurse de la incident.

În plus, ordinul de restricție de urgență poate fi emis atât atunci când există un pericol iminent de repetare sau comitere a acțiunilor violente, cât și atunci când, în urma evaluării riscurilor, există o bănuială rezonabilă că au fost comise acte de violență în familie. Prin utilizarea conjuncției „și/sau”, legea nu impune demonstrarea cumulativă a ambelor condiții în fiecare caz. Prin urmare, chiar dacă s-ar admite că riscul imediat se diminuase într-o anumită măsură, existența unei bănuieli rezonabile privind comiterea actelor de violență, coroborată cu riscul repetării conflictului în contextul conviețuirii, justifica măsura preventivă.

Reclamantul invocă încălcarea art. 94 din Codul administrativ, susținând că nu ar fi fost audiat înainte de emiterea actului administrativ individual defavorabil și că procedura administrativă s-ar fi întemeiat exclusiv pe declarațiile persoanei care a formulat sesizarea.

Instanța reține că dreptul participantului de a fi audiat înainte de emiterea unui act administrativ individual defavorabil constituie una dintre garanțiile procedurale ale procedurii administrative și reprezintă o expresie a dreptului la apărare și a principiului contradictorialității. Totuși, exercitarea acestui drept urmează a fi apreciată prin raportare la natura procedurii administrative și la reglementările speciale incidente. Ordinul de restricție de urgență reprezintă, prin natura sa juridică, un act administrativ preventiv, provizoriu și executoriu imediat. Potrivit art. 12 alin. (5) din Legea nr. 45/2007, poliția este obligată să răspundă fără întârziere sesizărilor privind cazurile de violență în familie, iar, în condițiile prevăzute de art. 121 alin. (1) din aceeași lege, este obligată să emită imediat ordinul de restricție de urgență atunci când sunt întrunite condițiile legale.

Într-o asemenea procedură, exigența audierii nu poate fi interpretată într-o manieră care ar lipsi de eficiență caracterul urgent al intervenției sau ar obliga organul de poliție să desfășoare o cercetare contradictorie completă înainte de instituirea măsurilor provizorii de protecție. Procedura emiterii ordinului de restricție de urgență nu are ca obiect stabilirea definitivă a vinovăției persoanei vizate, ci verificarea existenței unor împrejurări care justifică aplicarea imediată a unei măsuri preventive.

Totodată, lipsa unui proces-verbal distinct de audiere, nu conduce, în mod automat, la ilegalitatea sau nulitatea actului administrativ. Or, potrivit art. 123 alin. (1) lit. c) din Codul

administrativ, încălcarea unei cerințe procedurale referitoare la audierea participantului constituie o neregularitate susceptibilă de a fi înlăturată, audierea putând fi efectuată ulterior, iar, conform alin. (2) al aceluiași articol, această omisiune poate fi recuperată până la finalizarea dezbaterilor judiciare în prima instanță.

În prezenta cauză, instanța constată că reclamantul și-a exercitat efectiv dreptul de a fi ascultat în cadrul controlului judecătoresc al legalității actului administrativ. Acesta a avut posibilitatea să expună pe larg propria versiune asupra incidentului, să formuleze toate apărările pe care le-a considerat pertinente, să prezinte înscrisuri, înregistrări și alte mijloace de probă, precum și să beneficieze de asistență juridică calificată.

Mai mult, reclamantul nu a demonstrat în ce mod pretinsa lipsă a audierii înainte de emiterea ordinului ar fi influențat conținutul actului administrativ sau ar fi fost de natură să conducă la adoptarea unei soluții diferite. Versiunea acestuia nu înlătura obligația legală a organului de poliție de a interveni preventiv, atât timp cât, la momentul emiterii ordinului, existau suficiente elemente care justificau existența unei bănuieli rezonabile privind săvârșirea unor acte de violență în familie și necesitatea aplicării măsurilor prevăzute de Legea nr. 45/2007.

Totodată, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a subliniat că, în cazurile de violență în familie, drepturile agresorului nu pot prevala asupra dreptului victimei la viață și la integritate fizică și psihică (Hotărârea din 9 iunie 2009, pronunțată în cauza Opuz împotriva Turciei, cererea nr. 33401/02).

Instanța reține că, prin prezenta acțiune, reclamantul solicită constatarea nulității ordinului de restricție de urgență emis de Inspectoratul de Poliție Centru, invocând, în esență, nelegalitatea acestuia. Prin urmare, examinarea pretenției urmează a fi realizată prin prisma dispozițiilor art. 56, 121 alin.(4), 141 din Codul administrativ al Republicii Moldova, care reglementează condițiile în care un act administrativ individual este lovit de nulitate.

Conform art. 56 din Codul administrativ Orice act sau contract prin care autoritatea publică renunță la competența atribuită prin lege sau la exercitarea ei este nul. Aceste dispoziții nu aduc atingere posibilității de delegare a competenței în conformitate cu prevederile art. 59.

În accepțiunea art. 121 alin.(4) din Codul administrativ, Actul administrativ individual nesemnat este nul.

Potrivit art. 141 alin. (1) din Codul administrativ, un act administrativ individual este nul dacă conține un viciu deosebit de grav, iar caracterul grav al acestuia este evident în urma aprecierii concludente a tuturor circumstanțelor relevante. Totodată, alin. (2) al aceluiași articol stabilește cazurile speciale în care nulitatea intervine, inclusiv atunci când executarea actului presupune săvârșirea unei fapte ilegale, când acesta nu poate fi executat din motive reale, când contravine bunelor moravuri sau când a fost emis în alte condiții expres prevăzute de lege.

Din interpretarea normei legale enunțate rezultă că nulitatea reprezintă o sancțiune juridică ce intervine în prezența unor vicii de o gravitate deosebită, iar nu o consecință automată a oricărei pretinse neregularități sau a dezacordului persoanei vizate cu măsurile dispuse de autoritatea publică. Pentru aplicarea acestei sancțiuni, este necesar ca viciul invocat să întrunească exigențele prevăzute de lege, gravitatea și caracterul său evident urmând a fi apreciate prin raportare la circumstanțele concrete ale cauzei.

Raportând aceste prevederi la circumstanțele speței, instanța constată că ordinul de restricție de urgență contestat a fost emis de Inspectoratul de Poliție în exercitarea atribuțiilor legale ce îi revin în materia prevenirii și combaterii violenței în familie. Or, simplul fapt că emiterea unui asemenea ordin presupune aplicarea unor măsuri restrictive în privința persoanei

vizate nu constituie, prin el însuși, un temei pentru constatarea nulității actului administrativ.

Dimpotrivă, natura măsurilor dispuse impune examinarea existenței temeiurilor legale care justifică intervenția autorității competente, precum și a respectării condițiilor stabilite de legislația specială. În acest sens, instanța urmează să verifice dacă, la momentul emiterii ordinului, existau circumstanțe de fapt care justificau aplicarea măsurilor de restricție, dacă actul a fost emis de organul competent și dacă au fost respectate cerințele legale relevante pentru adoptarea acestuia.

În cauza examinată, din materialele dosarului nu rezultă existența unor încălcări ale normelor legale care să afecteze în mod esențial validitatea ordinului contestat. De asemenea, nu au fost identificate circumstanțe care să permită concluzia că actul administrativ ar conține un viciu deosebit de grav, evident în sensul art. 141 alin. (1) din Codul administrativ, ori că ar fi incident vreunul dintre cazurile speciale de nulitate prevăzute la alin. (2) al aceluiași articol.

Instanța subliniază că aplicarea art. 141 din Codul administrativ presupune identificarea concretă a viciului care afectează actul administrativ și demonstrarea întrunirii condițiilor legale ale nulității. Simpla contestare a oportunității sau a necesității măsurilor restrictive, fără identificarea unor împrejurări care să demonstreze încălcarea cerințelor legale privind emiterea ordinului, nu este suficientă pentru a justifica constatarea nulității acestuia.

În această ordine de idei, instanța reține că ordinul de restricție de urgență constituie un instrument legal de intervenție imediată, destinat prevenirii riscului de violență și protejării persoanei aflate în situație de pericol. Emiterea acestuia nu poate fi considerată nelegală exclusiv prin prisma caracterului său restrictiv, atât timp cât măsurile dispuse se întemeiază pe prevederile legale aplicabile și sunt justificate de circumstanțele existente la momentul intervenției autorității.

În consecință, în lipsa unor elemente probatorii care să confirme existența unui viciu deosebit de grav sau a unui alt temei legal de nulitate, instanța constată că nu sunt întrunite condițiile prevăzute de art. art. 56. 121 alin.(4) și nici de art. 141 din Codul administrativ pentru constatarea nulității ordinului de restricție de urgență contestat.

Instanţa nu a constatat admiterea a cărorva abateri la emiterea actului administrativ individual defavorabil emis în privinţa lui reclamantului de către Inspectoratul de Poliție Centru, legalitatea acestuia nefiind pusă la îndoială de către instanţa de judecată, iar contrariul nu a fost demonstrat în cadrul procesului de judecată organizat cu respectarea principiilor contradictorialității şi al egalității de tratament - ceea ce denotă că temei de admitere a acțiunii reclamantului nu există.

Față de toate considerentele expuse, instanța de judecată concluzionează că acțiunea înaintată de reclamantul împotriva Inspectoratului de Poliție Centru, privind constatarea nulității Ordinului de restricție de urgență nr. 118ORU din 02.12.2025, este neîntemeiată și, în temeiul art. 224 alin. (1) lit. f) din Codul administrativ, urmează a fi respinsă integral.

În conformitate cu prevederile art. 224-225 din Codul administrativ al Republicii Moldova, judecătorul,

h o t ă r ă ș t e :

Acțiunea în contencios administrativ înaintată de avocatul Fetescu Andrian, în interesele reclamantului Zavultan Sergiu, împotriva Inspectoratului de Poliție Centru, mun. Chișinău, terț Zavulan Doina, cu privire la constatarea nulității Ordinului de restricție de urgență nr. 118ORU din 02.12.2025 și obligarea Inspectoratului de Poliție Centru, mun. Chișinău să radieze informația

din Registrul de evidență unică a ordinelor de restricție de urgență, se respinge ca fiind neîntemeiată.

Hotărârea poate fi atacată cu apel la Curtea de Apel Centru în termen de 30 zile de la data pronunțării dispozitivului hotărârii, prin intermediul Judecătoriei Chișinău sediul Râșcani.

Preşedintele şedinţei,
Judecătorul **Veaceslav MARTÎNENCO**